

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **Q. T. H.**, narozený dne X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MV-74474-4/SO-2024 ze dne 13. 6. 2024,
o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě

takto:

- I. Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě **se zamítá.**
- II. Žalobce **je povinen** zaplatit Krajskému soudu v Ústí nad Labem soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši **1 000 Kč** ve lhůtě **tří dnů** od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, rozhodnutím ze dne 21. 2. 2024 zastavilo řízení o žalobcově žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, neboť žalobce v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti. Žalobcovo odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 6. 2024 zamítl.
2. Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou, ve které současně navrhl, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek ve smyslu § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
3. V návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě žalobce uvedl, že je přiměřené umožnit mu legální pobyt na území minimálně po dobu probíhajícího soudního řízení, neboť jde o posouzení zákonnosti řízení o existujícím dlouhodobém pobytu, který je účelně využíván. Následkem nepřiznání odkladného účinku by podle žalobce bylo okamžité ukončení podnikání, které mu zajišťuje prostředky na život a na něž by v případě vyhovění žalobě jen těžko navazoval. Také by musel zaplatit značné náklady na cestu do vlasti. Zdůraznil, že zde má funkční sociální zázemí, plní své zákonné povinnosti i účel pobytu a ničeho protiprávního se nedopustil. Žalobce podotkl, že důvodem *zamítnutí jeho žádosti* byla skutečnost, že nedopatřením a bez jeho vědomí nebyl včas doložen doklad o uzavření

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zdravotního pojištění. Podle žalobce nelze opomíjet ani jeho právo na spravedlivý proces zahrnující osobní účast na soudním řízení a přímý kontakt se zástupcem. Žalobce citoval usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100, a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 2. 2013, sp. zn. 11 A 185/2012.

4. Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že žalobce nekonkretizoval ani nedoložil tvrzenou újmu na soukromém (pracovním) životě. Žalovaný připustil, že žalobcovo podnikání je zdrojem jeho příjmů. Podle žalovaného však žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, pouze obecná nepodložená konstatování. Žalovaný dodal, že žalobce neprokázal ani to, že v zemi původu nebude schopen nalézt zaměstnání nebo jiný zdroj příjmů a že by tam trpěl existenčními problémy. K tomu žalovaný odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2017, č. j. 2 Azs 273/2017-19, a na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 9. 10. 2018, č. j. 48 A 64/2016-51. Žalovaný zdůraznil, že žalobce je v produktivním věku a v dobrém zdravotním stavu. Ani žalobcovo tvrzení o vynaložení značných nákladů na cestu do vlasti (které ani nevyčísлил) nebylo podle žalovaného podloženo relevantním důkazem. S odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2016, č. j. 10 Azs 249/2016-32, žalovaný konstatoval, že ani vytvořené sociální zázemí nemůže být důvodem pro přiznání odkladného účinku. K tvrzení o právu na spravedlivý proces žalovaný odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-32, a ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38, a upozornil na to, že žalobce je zastoupen advokátem, žalobcova účast u soudního jednání může být zajištěna prostřednictvím videokonferenčního zařízení nebo žalobce může získat pobytové oprávnění za účelem účasti u soudního jednání. Žalovaný uzavřel, že aktuální judikatura Nejvyššího správního soudu v oblasti odkladného účinku se vyvíjí směrem k přísnějšímu pojetí (např. usnesení ze dne 10. 1. 2019, č. j. 10 Azs 299/2018-26). Navrhl, aby soud žalobě odkladný účinek nepřiznal.
5. Podle § 73 odst. 1 a 2 s. ř. s. platí, že podání žaloby nemá odkladný účinek, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak. Soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
6. Odkladný účinek představuje zcela mimořádný institut, kterým je prolamována vykonatelnost napadeného rozhodnutí před tím, než je podrobeno soudnímu přezkumu ve věci samé. Lze jej aplikovat pouze v mimořádných případech, kdy účastník řízení dostatečnými a hodnověrnými důkazy doloží splnění zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě.
7. K přiznání odkladného účinku žalobě je přitom nutno kumulativně splnit tři podmínky, jejichž naplnění má žalobce tvrdit a prokázat k návrhu doloženými důkazy. První podmínkou je existence újmy, která by byla žalobci způsobena výkonem nebo jinými právními následky napadeného rozhodnutí. Existence újmy, byť není výslovně v § 73 odst. 2 s. ř. s. vyjádřena, je bezpochyby nutným předpokladem pro posouzení následujících dvou podmínek (újma hrozící žalobci se poměřuje s újmou jiných osob a veřejným zájmem). Existence újmy je v některých typech řízení zjevná již ze samotného žalobou napadeného rozhodnutí, a žalobce tak nemusí způsobení újmy zvláště dokládat. Zejména se jedná o případy, kdy je žalobci uložena povinnost uhradit peněžní sankci (pokutu), neboť již z napadeného rozhodnutí v těchto případech vyplývá, že se žalobcův majetek zmenší, a tím

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

mu bude způsobena újma. Na druhou stranu v případech, kde není hrozící újma zjevná již z napadeného rozhodnutí, musí žalobce konsekventně tvrdit, že mu hrozí způsobení újmy, a musí své tvrzení i řádně doložit. Druhá podmínka pro přiznání odkladného účinku žalobě spočívá v existenci nepoměrně větší újmy žalobce, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a to ať už byly, či nebyly účastníky předchozího správního řízení. Při posuzování druhé podmínky provádí soud poměrování vedle sebe stojící újmy konkrétních subjektů. I tato podmínka může být s ohledem na charakter věci splněna již tím, že další osoby nebyly správním řízením dotčeny, neboť účastníkem byl pouze žalobce. O takový případ se jedná zejména u správního řízení trestního, kde je rozhodováno o vině žalobce a s tím spojené sankci. Splnění této podmínky bez dalšího nutného tvrzení žalobce a předložení relevantních důkazů musí být zjevné již z napadeného rozhodnutí. Konečně třetí podmínkou, která musí být splněna, je převážení újmy hrozící žalobci nad veřejným zájmem, kterým je vždy, avšak nejen, zájem na výkonu pravomocných rozhodnutí správních orgánů. U třetí podmínky soud zvažuje, zda žalobci hrozí natolik závažná újma, že veřejný zájem či veřejné zájmy musí dočasně do meritorního rozhodnutí věci soudem ustoupit zájmům žalobce.

8. Soud veden shora uvedeným testem po vyhodnocení veškerých skutečností souvisejících s tímto případem dospěl k závěru, že návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě nelze vyhovět.
9. Při zkoumání, zda jsou splněny podmínky pro přiznání odkladného účinku žalobě, vycházel soud mimo jiné ze závěrů vyslovených v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100. V tomto usnesení Nejvyšší správní soud konstatoval, že žalobě lze na návrh přiznat odkladný účinek i v případě, že se toliko jedná o žalobu proti rozhodnutí v tzv. pobytových věcech cizinců, a nikoli o rozhodnutí o správním vyhoštění, kdy fakticky „až“ v této navazující fázi správního řízení může být cizinec donucen opustit území České republiky. Ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu je tak zdejší soud toho názoru, že již samotné rozhodnutí, jímž bylo pravomocně zastaveno řízení o žalobcově žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, je schopno žalobci způsobit újmu, neboť žalobce ztrácí oprávnění k pobytu na území České republiky a je fakticky nucen je opustit. Vzhledem k této skutečnosti má soud za to, že u žalobce byla splněna první podmínka vyplývající z § 73 odst. 2 s. ř. s., jež je nezbytným předpokladem pro přiznání odkladného účinku žalobě.
10. Pokud se týká splnění druhé podmínky pro přiznání odkladného účinku žalobě ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., soud dospěl k závěru, že s ohledem na charakter žalobou napadeného rozhodnutí nemůže dojít k újmě dalších osob, neboť žalobou napadené rozhodnutí se „toliko“ týká žalobce. Vzhledem k této skutečnosti má soud za to, že je splněna i druhá podmínka pro přiznání odkladného účinku žalobě.
11. Zbývá tak posoudit splnění třetí podmínky, tj. zda přiznání odkladného účinku žalobě není v rozporu s důležitým veřejným zájmem ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Má-li mít návrh na přiznání odkladného účinku žalobě úspěch, musí být ze strany žalobce tvrzeny a současně také doloženy rozhodné skutečnosti. Vzhledem k tomu, že v případě existence pravomocného rozhodnutí správního orgánu existuje veřejný zájem na jeho řádném výkonu, soud musí vždy poměřovat, zda zájem žalobce v daném jednotlivém případě převáží nad výše uvedeným veřejným zájmem na řádném výkonu pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Žalobce proto musí nejen konkretizovat, jaká újma mu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

neprodleným výkonem rozhodnutí hrozí, ale i specifikovat závažnost hrozící újmy, a tato svá tvrzení musí rovněž řádně doložit.

12. Žalobce v dané věci zůstal toliko u obecných a nepodložených tvrzení, z nichž nevyplývají žádná specifika, jimiž by se žalobcův případ jakkoli odlišoval od jiných. Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 10. 1. 2019, č. j. 10 Azs 299/2018-26, vyslovil, že se jeho judikatura „v cizineckých věcech již nějakou dobu vyvíjí k přísnějšímu pojetí a zdůrazňuje mimořádnost okolností na straně cizince, jež mohou odůvodnit přiznání odkladného účinku jeho žalobě či kasační stížnosti (viz usnesení NSS ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-32, či ze dne 5. 10. 2017, č. j. 2 Azs 273/2017-19)“. Žalobcem citovaná usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100, a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 2. 2013, sp. zn. 11 A 185/2012, zjevně pocházejí z doby před zpřísněním pojetí odkladného účinku, a navíc se týkají skutkově odlišné situace.
13. Skutečnost, že jde o posouzení zákonnosti řízení o existujícím dlouhodobém pobytu, který je podle žalobce účelně využíván, nepředstavuje žádnou mimořádnou okolnost. Také další žalobcem tvrzená skutečnost, že se nedopustil protiprávního jednání a vede řádný život, nepředstavuje podle názoru soudu nic mimořádného. Jedná se o standard, který by měl být vlastní každému.
14. K žalobcovu ryze obecnému tvrzení o vytvořeném funkčním sociálním zázemí v České republice zdejší soud odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2016, č. j. 10 Azs 249/2016-32. V něm Nejvyšší správní soud uvedl: „Soud s ohledem na mimořádnou povahu institutu odkladného účinku však ke svému rozhodnutí vždy potřebuje znát konkrétní individuální skutečnosti, pro které stěžovatel o odkladný účinek žádá. Povšechné tvrzení o stěžovatelově dosti silném rodinném a společenském zázemí a řadě soukromých a rodinných vazeb v ČR nemůže bez dalšího obstát jako důvod pro přiznání odkladného účinku. V tomto ohledu je přirozené, že pokud na území některého státu cizinec žije řadu let, nežije ‚ve vzduchoprázdnu‘ a aspoň nějaké základní společenské a příp. rodinné vazby si utvoří vždy. Stěžovatel neuvádí, v čem by spočívala nepoměrně větší újma, kdyby se toto ‚silné zázemí‘ zpřetrhalo, nebo v čem stěžovatel spatřuje jeho sílu; stěžovatel vlastně v tomto ohledu neuvádí nic konkrétního. ... Pokud by NSS uznal za dostačující pro přiznání odkladného účinku obecná tvrzení, která namítá stěžovatel v této věci, povaha výjimečnosti institutu odkladného účinku by tím byla zcela popřena. V takovém případě by se totiž přiznávání odkladného účinku stalo pouhou formalitou. To však zjevně nebyl záměr zákonodárce.“
15. Dostatečně konkrétní není ani žalobcovo tvrzení, že následkem nepřiznání odkladného účinku by bylo okamžité ukončení jeho podnikání, které mu zajišťuje prostředky na život a na něž by v případě vyhovění žalobě jen těžko navazoval. Žalobce především vůbec neprokázal, že mu jeho podnikání skutečně přináší příjmy, na kterých by byl existenčně závislý. Žalobce ostatně ani netvrdil, že by si potřebné příjmy nemohl opatřit v zemi původu. Ani tvrzené značné náklady na cestu do vlasti žalobce nijak blíže neupřesnil a nedoložil. Vzhledem k tomu, že současně nedoložil ani své majetkové a výdělkové poměry, nemohl soud posoudit, jak velkou újmu může výše cestovních nákladů pro žalobce představovat.
16. Žalobcovo tvrzení, že důvodem zamítnutí jeho žádosti (myšleno patrně zastavení řízení o žádosti, pozn. soudu) byla skutečnost, že nedopatřením a bez jeho vědomí nebyl včas doložen doklad o uzavření zdravotního pojištění, nemá z hlediska splnění podmínek pro

přiznání odkladného účinku žalobě žádný význam. Nic totiž nevypovídá o potenciální újmě na straně žalobce.

17. K žalobcově argumentaci právem na spravedlivý proces soud odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-32, podle kterého *„při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti je nutné vždy pečlivě zvažovat okolnosti konkrétního případu. V situaci, kdy je stěžovatel zastoupen a hlavním, resp. jediným důvodem pro přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti by mělo být jeho právo osobně se řízení účastnit nebo být v úzkém kontaktu se svým zástupcem bez toho, aby zde byly další individualizované, závažné okolnosti, nelze takovému návrhu na přiznání odkladného účinku vyhovět. Takový přístup by totiž vedl k paušálnímu přiznávání odkladného účinku všem kasačním stížnostem směřujícím proti rozhodnutím, se kterými je spojena povinnost vycestovat z území České republiky, čímž by byla zcela popřena výjimečná povaha institutu odkladného účinku, jakož i záměr zákonodárce nepřiznat kasačním stížnostem brojícím proti takovému typu správních rozhodnutí odkladný účinek automaticky, tedy přímo ze zákona“*. K těmto závěrům se přihlásil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38, publ. pod č. 4039/2020 Sb. NSS. V něm uvedl, že *„zájem na osobní účasti v řízení o kasační stížnosti nepochybně může být (dle okolností) důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Nemělo by tomu tak být ovšem automaticky bez dalšího, ale obvykle jen ve spojení s dalšími důvody (např. týkajícími se rodinného či soukromého života stěžovatele), nebo v návaznosti na individuální okolnosti a specifika soudního řízení v dané věci. Všechny tyto individuální okolnosti by však měly jasně a konkrétně plynout ze stěžovatelem osvědčených tvrzení. Soud zde vždy poměřuje újmu, která broží stěžovateli, a újmu, která přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, stejně jako možný rozpor přiznání odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem“*.
18. V nyní řešené věci žalobce zůstal u ryze obecného tvrzení o potřebě účasti u soudního jednání a potřebě přímého kontaktu se svým zástupcem, aniž by uvedl jakákoli specifika svého případu. Žalobce zároveň nevysvětlil, z jakého důvodu nelze v jeho případě pro kontakt s jeho zástupcem či soudem využít moderní komunikační prostředky.
19. Soud uzavírá, že bez konkrétních a relevantních tvrzení a bez doložení zásadních skutečností, jež jsou nezbytné pro věcné posouzení návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, není možné zhodnotit, zda hrozící újma převládá nad veřejným zájmem ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Tvrdit a prokázat skutečnost, že negativní důsledek (hrozící újma) spočívající ve výkonu nebo jiných právních následcích žalobou napadeného rozhodnutí převažuje nad veřejným zájmem, bylo výhradně na žalobci. Ten se však omezil na obecná (nekonkrétní) a ničím nedoložená tvrzení. Soud proto dospěl k závěru, že žalobce splnění třetí podmínky pro přiznání odkladného účinku žalobě neprokázal.
20. Veden těmito úvahami soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení, a návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě zamítl.
21. Podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě podléhá soudnímu poplatku ve výši 1 000 Kč (položka 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1999 Sb., o soudních poplatcích). Poplatek je splatný vznikem poplatkové povinnosti (§ 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích). Povinnost zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o tomto návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovatelí uložena povinnost soudní poplatek zaplatit [§ 4 odst. 1 písm. h) zákona o soudních poplatcích; usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího

správního soudu ze dne 4. 6. 2024, č. j. 9 As 270/2023-21, bod 21]. Soud proto uložil žalobci povinnost příslušný soudní poplatek zaplatit.

22. Soudní poplatek je žalobce povinen uhradit bezhotovostně převodem na účet Krajského soudu v Ústí nad Labem číslo: **3703-3024411/0710**, vedený u České národní banky. Závazný variabilní symbol pro identifikaci platby je: **4149100824**.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

Ústí nad Labem 31. července 2024

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
samosoudce